

Hồi 17

Hồi Ưc

B

ách Điển Tiên Sinh buông một tiếng thở dài, lắc đầu lẩm bẩm:

-Thượng Quan Nghi! Lão chẳng bao giờ để cho ta được yên, mà lão phu không yên nghĩ thì người cũng không yên đâu.

Lão nhìn lại Tuấn Luận:

- Người đi theo lão phu chứ?
- Văn bối sẽ thể hiện chỉ giáo của lão tiền bối.

Bách Điển Tiên Sinh lườm Tuấn Luận rồi chấp tay sau lưng thong dong bước vào khu vườn đào. Trong khi đó Tuấn Luận phải đến bên bếp than hồng.

Lấy một luồng chân nguyên, Tuấn Luận dồn nội lực vào song thủ từ từ đặt vào lò than. Đôi bản thủ của chàng vốn đã được Thượng Quan Nghi rèn đúc, có thể nói đã đạt tới mức cứng như sắt thép, thế mà vừa áp vào vách bếp than thì lại phát ra một tiếng “xèo”, cùng với 100 khói bốc lên nghi ngút, còn Tuấn Luận thì những tưởng mình đang phải bốc lấy hai hòn than cháy bỏng.

Trước đây, Tuấn Luận đã từng có cảm giác đó, khi Thượng Quan Nghi buộc Tuấn Luận phải đeo bám vào những thanh xà nóng hầm hập để rèn công phu, những tưởng đâu chẳng còn thứ than nào có thể làm cho đôi tay của Tuấn Luận có cảm giác, thế mà nay khi chạm vào vách lò của “Bách Điển Tiên Sinh” thì lại nhận đúng cảm giác rát bỏng như hôm nào.

Tuấn Tuấn Luận xuất hạn mồ hôi, nhưng với ý chí không hề khuất phục, không chịu buông đôi bản thủ rời vách bếp lò.

Bách Điển Tiên Sinh dừng bước như thể chờ Tuấn Luận. Lão quay mặt lại nhìn.

Hai cánh môi Tuấn Luận mím lại. Chàng nhấc bếp lò bằng hai tay chấp nhận sức nóng khủng khiếp, những tưởng đôi bản thủ chẳng còn cảm giác nữa

Bưng cả bếp lò nóng bỏng Tuấn Luận tiến về phía Bách Điển Tiên Sinh. Lão chờ cho chàng đến bên mới ngấm nhìn hai bàn tay đang chuyển qua sắc màu đỏ bầm. Vuốt chòm râu bạc trắng Bách Điển Tiên Sinh nhìn lại cây hoa đào đang đa nụ Lão từ tôn nói:

- Người có thấy nơi nào trên giang hồ có vườn đào như của lão phu không?

Tuấn Luận im lặng, bởi tất cả tâm trí của chàng giờ đây đều tập trung dồn vào chuyện bê lò than nóng bỏng. Thấy Tuấn Luận không đáp lời mình, Bách Điển Tiên Sinh nhíu mày nhìn lại chàng, hỏi:

-Lão không đáng mặt để cho người trả lời sao?

Mặc dù nghe Bách Điển Tiên Sinh hỏi rõ từng chữ, nhưng Tuấn Luận vẫn không thể đáp lời. Hai cánh môi của chàng vẫn mím chặt, dồn nội lực và tâm trí vào việc bê lò than.

Bách Điển Tiên Sinh lắc đầu. Lão nhón hai ngón tay bắt lấy một con sâu rồi từ từ thả vào bếp than hồng:

- Người thấy đó! Con sâu này sẽ chết nếu nó cảm nhận được sức nóng của than nhưng nó sẽ không chết nếu không cảm nhận được sức nóng kia. Tất cả mọi cảm nhận trên đời này đều được quyết định bởi tâm thức mà thôi.

Lão nói xong chấp tay sau lưng chậm rãi bước qua cây hoa đào thứ hai. Lão nghiêng đầu nhìn xuống dưới tán cây như như thể một người xoi mói đang rình mò.

Lão quay lại Tuấn Luận. Vàng trán thông minh đỉnh ngộ của chàng ướm đầm mồ hôi. Bách Điển Tiên Sinh vuốt râu lắc đầu nói:

-Người cũng sẽ như con sâu chẳng mấy chốc nữa sẽ biến thành than. Lão phu chứng kiến người chết cũng tiếc lắm đó, bởi khó tìm được một người nào thay thế mà luôn nghĩ đến đạo tôn sư.

Lão buông một tiếng thở dài, lòn tay vào tán cây đào bắt lấy một con sâu rọm rồi thả vào bếp than. Con sâu nhanh chóng bốc lửa rồi tan ra thành bụi. Lão chắc lưỡi:

- Than mà lão phu đốt trong bếp lò không phải thứ than bình thường đâu. Nó là một thứ đá được tôi luyện thành than, nếu tôi luyện lâu hơn nữa thì sẽ trở thành kim cương. Mà kim cương thì bất hoại. Người biết điều đó chứ?

Lão chấp tay nhìn Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Nếu người không chịu nổi, mà muốn giữ lấy cái mạng bé nhỏ thì hãy buông bếp than xuống đất đi. Đừng quá tập trung dồn nội lực bê lò, kéo lửa sẽ bốc qua người biến người thành một ngọn đuốc thì Hoa Đà có tái sinh cũng không cứu được người đâu.

Tuấn Luận lắc đầu.

Lão trẻ môi:

- Khí khái lắm ...

Bách Điển Tiên Sinh bước qua cây đào thứ ba. Lão quan sát cây thật kỹ lưỡng, và cứ như chẳng muốn rời bước qua cây đào thứ tư. Lão nhón tay nâng một búp hoa đào ngay trước mặt:

- Búp hoa này sẽ nở khi nó đến thời kỳ khoe sắc. Phàm kẻ có chí cũng tự như búp hoa đào này.

Tuấn Luận nghe lão nói mặc dù không đáp trả lời Bách Điển Tiên Sinh nhưng lại suy nghĩ về những lời lão nói. Chàng nghĩ thầm:

- “Phải, chúng ta càng chú tâm vào cái khó thì càng khó hơn. Nếu ta quên đi bếp than hồng trên tay mình thì hẳn sẽ quên cả cảm giác cháy bỏng này. “.

Với ý niệm đó, Tuấn Luận bắt đầu thở ra nhẹ nhẹ và thư giãn dần dần. Chàng vẫn mím môi để giữ bếp than bước theo Bách Điển Tiên Sinh. Bây giờ Tuấn Luận mới từ từ chú ý đến phong thái của lão.

Bách Điển Tiên Sinh thả búp hoa đào, quay lại Tuấn Luận:

- Ân sư Thượng Quan Nghi có nói cho người biết võ công là một công phu tự như vũ đạo không?

Tuấn Luận gật đầu:

-Ân sư có dạy. Người muốn đạt tới cảnh giới tối thượng của võ học thì phải xem võ học như một nghệ thuật. Phải như một nghệ nhân đạt đến cái tinh của kỹ năng, kỹ xảo ...

Lão nhướng mày nhìn Tuấn Luận:

-Hay lắm! Ta tưởng đâu mãi mãi người đã bị câm rồi chứ.

Lão bước qua chòm hoa đào thứ tư. Bẻ lấy một cành đào khô lão nói:

-Bụi hoa đào này của lão phu có một cành khô. Phải bẻ nó thôi. Có như vậy cây hoa đào của lão phu mới trở hết vẻ đẹp tuyệt vời của nó.

Lão vuốt râu nhìn Tuấn Luận:

-Lão phu nói có đúng không?

Tuấn Luận im lặng. Chàng nhìn thẳng vào mắt Bách Điển Tiên Sinh, suy nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng đáp lời:

- Cành khô nhưng nếu dưỡng được thì nó sẽ sống lại. Có thể tiên bối vừa mới bẻ một vẻ đẹp tự nhiên của tạo hoá.

Đôi chân mày của Bách Điển Tiên Sinh cau lại. Lão gần giọng nói:

- Thượng Quan Nghi dạy cho người?
- Ngay từ lúc vẫn bối còn là một Tiểu cầu tử...

Lời còn đọng trên môi Tuấn Luận thì bất thành linh Bách Điển Tiên Sinh thổi một làn hơi vào bếp lò. Lửa xanh vụt cháy ngùn ngụt tạo ra thứ cảm giác cháy bỏng trên hai bàn tay Tuấn Luận. Mặt chàng cau hẳn lại khi nhận được cảm giác rát bỏng đó.

Mặc dù vậy, Tuấn Luận vẫn không hề thốt ra một tiếng kêu nào.

Bách Điển Tiên Sinh ngắm Tuấn Luận một lúc xem xét sự thay đổi trên mặt chàng. Lão vuốt râu quay lưng bước qua cây đào thứ năm. Lão nhón tay bắt lên một con sâu thả nó vào bếp than:

- Lão phu rất ghét sâu bọ. Nó đục những vẻ đẹp của tạo hoá. Những con sâu này có hại nên giết nó không?

Tuấn Quán từ tốn đáp lại:

- Chúng đáng chết thật, nhưng...

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Bách Điển Tiên Sinh chau mày:

- Chúng đáng chết sao lại còn nhưng ... Chẳng lẽ người lại muốn biểu lộ lòng từ tâm như những vị bồ tát nơi cõi Niết Bàn ư? Ngay cả bồ tát, với tấm lòng quảng đại gặp quỷ cũng trừ khử lấy ...

- Những con sâu nếu bị giết hết thì một loại khác sẽ tuyệt diệt theo. Hởi tiên bối, chim chóc không còn thì hoa đào hẳn sẽ trơ trọi, điều đó cũng khiến cho hoa chóng lụi tàn hơn. Nếu tất cả quỷ dữ đều tuyệt diệt thì còn đâu có chốn Niết Bàn của các vị bồ tát. Còn đâu để các vị ấy biểu lộ lòng từ tâm.

- Nói hay lắm ...
- Đa tạ tiên bối đã khen tặng.
- Lão phu chỉ nói như thế thôi.

Lão chậm rãi bước qua cây hoa đào thứ bảy. Châm chút từng đoá hoa đang trong thời kỳ sung mãn để đón tiết xuân, Bách Điển Tiên Sinh nói:

- Người nói cũng đúng đó, nếu mất tất cả sâu thì đào trơ trọi nhưng con người thì khác. Nếu người quá gian hiểm tợ như sâu thì đáng chết không?

- Trước khi đến giới hạn cuối cùng họ luôn có những cơ hội được chuộc lại tội lỗi của mình, ví như sâu tợ đem thân mình làm thức ăn cho chim chóc vậy.

Bách Điển Tiên Sinh gật đầu:

- Điều đó người học từ đâu?

- Ân sư Thượng Quan Nghi

- Người sẽ giữ điều đó mãi mãi trong tâm tưởng của mình chứ?

- Vãn bối không thể nói mình sẽ giữ nhưng vãn bối luôn ghi nhớ những gì ân sư đã dạy.

- Đạo tôn sư?

Tuấn Luận khẽ gật đầu.

Bách Điển Tiên Sinh chậm rãi bước qua cây đào sát bên. Rồi lần lượt đến những cây đào khác. Hai người đối đáp trao đổi với nhau mà chẳng biết từ lúc nào Tuấn Luận quên hẳn bếp lò cháy bỏng trên tay mình.

Khi đến cây đào cuối cùng trong vườn đào thì trời cũng chạng vạng tối. Bách Điển Tiên Sinh mới nhìn lại chàng vuốt râu mỉm cười hỏi:

- Hạ Tuấn Luận. Trước đây lão phu và ân sư của người là bằng hữu tri kỷ. Nhưng chỉ vì lão đa tình nên chúng ta mới chia tay nhau. Người có phải là kẻ đa tình không?

- Trái tim vãn bối còn đập tất phải có tình. Nếu không có tình vãn bối mãi mãi chỉ là một xác chết biết thở mà thôi.

- Thượng Quan Nghi khéo chọn cho mình một truyền nhân đích thực đấy chứ.

Lão nhìn lại bếp than hồng trên tay Tuấn Luận:

- Ý ... Bếp lò trên tay người đã cháy hết rồi.

Tuấn Luận nhìn lại. Chàng không khỏi ngạc nhiên khi bếp than hồng trên tay mình tắt ngấm từ lúc nào không biết. Giờ đây trong bếp chỉ còn lại nhúm tro âm ỉm.

Bách Điển Tiên Sinh vuốt râu nói:

- Theo như người hiểu thì trên võ lâm kiếm pháp, đao pháp, thương pháp, côn pháp, đầu cần đại pháp tất cả những thứ công phu nào đáng được gọi là tối thượng?

Tuấn Luận nheo mày:

- Câu hỏi của tiên sinh vẫn bối không lý giải được.

- Tại sao?

- Kiếm pháp, đao pháp hay bất cứ môn công nào đều có sở trường và sở đoản, không thể nào nói cái nào hơn cái nào.

- Thế người ví tất cả đều xoàng xoàng ngang nhau à?

- Vẫn bối không có ý đó, nhưng cũng không xem thường môn võ công nào.

Bách Điển Tiên Sinh đoạt lại bếp lò.

Lão lắc đầu nói:

- Người làm cho lão phu thất vọng quá.

- Tiên sinh thất vọng về điều gì?

Vuốt chòm râu bạc phết, Bách Điển Tiên Sinh từ tốn nói:

- Lão phu muốn viết lại “Bình Khí phổ” của Vạn Sự Thanh hôm nào, nhưng người chẳng cho ta một lời giải trình.

Lão buông một tiếng thở dài:

- Nếu lão phu viết theo ý của lão phu người có tin không?

- Vẫn bối luôn kính trọng những bậc trưởng lão.

- Kính trọng nhưng chưa hẳn đã là tin.

Tuấn Luận gật đầu.

Bách Điển Tiên Sinh chấp tay sau lưng, cầm theo bếp lò thông thả quay về gian thảo xá. Lão vừa bước vào gian thảo xá vừa nói:

- Bình khí phổ của Bách Điển Tiên Sinh hoàn toàn khác với Bình khí phổ của Vạn Sự Thông. Vạn Sự Thông thì xếp đặt như sau: Nhứt điệu, Nhị hoàn, Tam đao, Tứ kiếm, nhưng ta thì chẳng cho những môn công đó là tối thượng theo như Vạn Sự Thông.

Lão đứng ngay ngưỡng cửa thảo xá nhìn lại Tuấn Luận:

-Kẻ không dụng binh khi mới là người có võ công tối thượng. Binh khí phổ của lão phu chỉ có một câu như thế thôi. Lão phu muốn người chứng minh điều đó trên võ lâm. Sau khi người chứng minh được rồi hãy đến đây lấy danh sách mười hai gã cao đồ của Đẳng Ngọa Thiên. Thời gian không dành nhiều cho người đâu.

Tuấn Luận sững sờ:

- Tiên sinh biết văn bối đến tham kiến người vì muốn có bảng danh sách mười hai vị cao đồ của Đẳng đại thúc.

- Người đừng quên lão phu là Bách Điển Tiên Sinh. Người đừng quấy rầy ta nữa. Nếu như người không thực hiện được lời ta nói thì chẳng bao giờ thực hiện được chí nguyện của Thượng Quan Nghi.

Bách Điển Tiên Sinh nói dứt câu đóng sập cửa tháo xá bỏ mặc Tuất Luận đứng bên ngoài cửa. Giọng nói cương quyết lẫn cử chỉ của lão khiến Tuất Luận phải khẽ lắc đầu. Chàng tự biết cuộc hội kiến với Bách Điển Tiên Sinh đã chấm dứt, dù có muốn lão thổ lộ mười hai vị cao đồ của Vô Ảnh Thần Thủ Đẳng Ngọa Thiên, cho dù cạy miệng lão lão cũng không nói.

Buông một tiếng thở dài, Tuất Luận xoè hai bàn tay lên trước mặt. Chàng vô cùng sửng sốt và ngạc nhiên khi thấy giữa lòng hai bàn tay là hình dấu rồng lẫn dấu hổ với nét chạm vô cùng sống động.

Chàng nghĩ thầm:

-"Chính chiếc lò than của Bách Điển Tiên Sinh đã lưu lại hai hình Long hổ trên lòng bàn tay mình. Bách Điển Tiên Sinh lưu lại hình Long hổ với mục đích gì?".

Tuấn Luận nhìn lại thảo xá một lần nữa nhắm nói:

- Văn bối sẽ quay lại.

oOo

Xám y nhân vén màn bước ra, Băng Lệ liền quỳ móp xuống hành lễ:

- Băng Lệ thăm kiến chủ nhân.

Xám y nhân bước đến đỡ nàng đứng lên:

-Nàng không cần phải đa lễ.

Được phép, Băng Lệ mới đứng lên.

Xám y nhân nhìn Bằng Lệ bằng cặp mắt cú vọ sáng ngời, cứ như muốn dùng ánh mắt sắc sảo kia thọc vào đầu nàng, để đọc những ý nghĩ đang tồn tại trong đầu Bằng Lệ.

Y chấp tay sau lưng nghiêm giọng nói:

-Bách Thủ Thư Sinh Tuấn Luận như thế nào rồi?

- Huynh ấy đã uống Tàn hồn thảo.

Xám y nhân thoạt chớp mắt:

-Hắn uống rượu độc của nàng ư?

- Thưa vâng.

-Hắn cũng là một kẻ đa tình như chính ân sư của hắn. Vậy mà thứ mà hắn nhận được ở Vô Ảnh Thần Thủ Đẳng Ngọa Thiên, nàng có lấy được không?

Bằng Lệ cung kính đáp lời:

- Bằng Lệ có nhận được vật đó.

Nàng trịnh trọng mở túi nải lấy chiếc tráp bằng ngọc dâng lên Xám y nhân bằng hai tay. Nhận lấy chiếc tráp đó, Xám y nhân mở ma xem. Trong tráp chia thành mười hai ngăn để chứa mười hai viên Thần châu.

Nhìn chọch tráp như thể muốn xác định kỹ có đúng là thật hay giả, mãi một lúc thật lâu, Xám y nhân mới nói:

- Đúng là thứ mà ta cần.

Nhìn lại Bằng Lệ, xám y nhân gật đầu:

- Nàng đã làm được việc lớn, không phụ lòng bốn tọa đã tin cậy.

Bằng Lệ nhún nhường nói:

-Bằng Lệ đa tạ lời khen ngợi của chủ nhân, chỉ mong chủ nhân ban tặng.

Xám y nhân khoát tay:

-Nàng không nói, ta cũng biết nàng cần gì.

Nói dứt câu, Xám y nhân lấy hai hoàn dược thảo đặt vào tay Bằng Lệ:

- Nàng hãy cầm lấy cho Tuyết Nhi và Đình Khan.

Như thể bắt được báu vật, Bằng Lệ quỳ mọp xuống hành lễ:

-Đa tạ chủ nhân... Đa tạ chủ nhân đã ra ân.

- Nàng không cần phải đa lễ, miễn sao luôn trung thành với bốn tợ là được rồi.

- Bắg Lệ luôn một lòng trung thành với chủ nhân.

Cười khắy một tiếng, Xám y nhân nói:

-Bốn tợ biết nàng sẽ rất trung thành tận tụy với ta một khi còn có Tuyết Nhi và Đình Khan.

Buông một tiếng thở dài, y nói tiếp:

-Nếu không có Tuyết Nhi và Đình Khan chưa chắc nàng đã tận trung với ta.

Bắg Lệ nghe Xám y nhân nói câu này liền dập đầu khẩn thiết nói:

- Bắg Lệ không dám ... Không dám

- Đừng tự dối lòng mình.

Bắg Lệ im lặng.

Xám y nhân nói tiếp:

- Bốn tợ biết những gì nàng đang nghĩ trong đầu rồi... Mong rằng sau này bốn tợ sẽ không phải hành xử nặng tay với nàng.

Nói dứt câu, Xám y nhân trở bộ, quay bước vào trong, biểu lộ thái độ thờ ơ lạnh nhạt với nàng. Bắg Lệ chờ cho Xám y nhân mất hẳn sau tấm rèm lụa mới đứng lên. Nàng lắc đầu thở dài ngao ngán, nhưng không dám thốt lời nào.

Nhìn hai hoàn dợc thảo do Xám y nhân trao, Bắg Lệ nhắm nói:

- Tuyết Nhi, Đình Khan! Vì hai em, tở có thể làm bất cứ việc gì.

Bắg Lệ quay bước trở ra cửa. Nàng rảo bước theo con đường rải sỏi hướng ra ngôi tam quan. Hai bên đường là những khóm hoa đang trong mùa đơm nụ với sức sống dâng tràn, nhưng nàng lại chẳng màng chú ý đến chúng. Tâm Bắg Lệ nặng trĩu, điều duy nhất nàng nghĩ đến lúc này chính là sự an nguy của Hạ Tuấn Luậ.

Vừa ra đến cổng ngõ môn thì bất thành linh chạm mặt với Lâm Qui. Vừa chạm mặt với nàng Lâm qui thần thờ đứng ngậy ra như bị trời trồng. Đôi thần nhãn của gã cứ nhướng to nhìn Bắg Lệ như một kẻ bắt gặp một hiện tượng kỳ bí chưa từng gặp bao giờ.

Bắg Lệ nép qua bên toan bước qua gã thì Lâm Qui chặn lại:

-Tiểu thư!

Băng Lệ nhìn gã nghiêm giọng nói:

-Tôi và công tử không quen nhau, xin nhường đường cho tôi qua.

Lâm Qui cười mỉm:

- Sao sao Tiểu thư vội bỏ đi như vậy?

Nàng nghiêm giọng lặp lại lời nói của mình:

- Tôi và công tử không quen biết nhau. Tôi lại không thích bắt chuyện với những người không quen.

- Ấy, sao lại không quen?

Băng Lệ lắc đầu:

- Tôi không biết công tử.

- Tất nhiên tiểu thư không biết Lâm thiếu gia rồi, nhưng Lâm thiếu gia thì đã biết tiểu thư.

Nàng nghiêm giọng nhìn thẳng vào mặt Lâm Qui:

- Dương Châu thành có rất nhiều người biết tôi, không chỉ công tử biết. Người biết tôi thì nhiều nhưng tôi lại chẳng biết ai.

Nụ cười giả lả hiện lên cánh môi của Lâm Qui:

-Tiểu thư nói rất đúng, tại hạ đoán chắc tiểu thư đây chính là trang giai nhân của Dương Châu, Tô Băng Lệ.

-Tôi là Tô Băng Lệ thì cũng không có can gì đối công tử. Phiền công tử nhường đường cho tôi qua.

-Ấy... Sao tiểu thư không cho Lâm Qui này chút thời gian hàn huyên tâm sự.

Băng Lệ lắc đầu:

- Băng Lệ không có thời gian để hàn huyên với công tử.

Sắc diện Lâm Qui đỏ bừng, không biết gã thẹn hay gã giận nhưng những thớ thịt trên mặt gã tưởng chừng như sắp chảy xệ xuống. Gã miễn cưỡng nói:

- Tô tiểu thư hẳn không biết tại hạ là Lâm thiếu gia?

Nàng lắc đầu:

- Băng Lệ chưa từng biết ai họ Lâm cả.

- Tất nhiên tiểu thư không biết tại hạ nhưng tại hạ lại là người ái mộ tiểu thư. Tại hạ đã từng tơ tưởng được một lần được diện kiến và hàn huyên với tiểu thư. Chắc có lẽ ông trời cảm cái tình của tại hạ mới để cho tại hạ có dịp đối mặt với tiểu thư.

Băng Lệ lắc đầu:

- Rất tiếc đây không phải là dịp để công tử tỏ những lời ái mộ với Băng Lệ. Băng Lệ còn có việc phải đi gấp. Nếu có cơ duyên công tử và Băng Lệ sẽ có cơ hội gặp lại nhau.

Nàng nói dứt câu bước vòng qua mặt Lâm Qui, nhưng gã lại dang rộng cánh tay cản đường chặn nàng lại:

-Tiểu thư ...

Dung diện của Băng Lệ đanh hẳn lại:

- Mong công tử đừng làm phiền tôi. Nếu công tử là môn khách của Mạc trang chủ thì phải biết phận môn khách của mình.

Lâm Qui ngửa mặt cười khanh khách.

Y vừa cười vừa nói:

- Tô tiểu thư nghĩ sai về thân phận của tại hạ rồi. Tại hạ đâu phải là môn khách của Tụ Hiền trang chủ, mà là thượng khách của hãn đấy. Không chỉ là thượng khách, Lâm công tử còn có thể lệnh cho hãn nữa. Tiểu thư hãy tin vào lời tại hạ.

Đôi chân mày lá liễu của Tô Băng Lệ thoạt nhíu lại:

- Công tử miễn thứ, Băng Lệ không thích nghe những lời xúc xiểm với Mạc trang chủ.

Nàng trịnh trọng ôm quyền:

-Cáo từ...

Băng Lệ bước qua Lâm Qui gã vội nổi bước theo nàng:

- Tiểu thư không cho tại hạ một cơ hội nào à?

Băng Lệ vừa đi vừa nói:

- Cơ hội gì?

-Ồ... Ồ... Thì cơ hội được kết thân với Tô tiểu thư.

- Thân phận Băng Lệ thấp hèn không đáng kết thân với một thượng khách như Lâm công tử đâu.

Nàng vừa nói vừa sải bước nhanh hơn.

Lâm Qui muốn kéo tay nàng lại nhưng vội bỏ ý niệm đó. Gã nhìn vòng tiểu yêu thất lưng ong của Tô Băng Lệ nghĩ thầm:

- “Lâm thiếu gia đâu thể nào bỏ qua một người mỹ nữ như nàng được. Nhất định Lâm thiếu gia sẽ chiếm hữu nàng cho bằng được. Hôm nay không được thì ngày mai, ngày mai không được thì những ngày sau nữa, nhưng sẽ có lúc thể xác của nàng phải thuộc về Lâm Thiếu gia”.

Lâm Qui vừa nghĩ vừa đi theo Băng Lệ. Biết gã theo mình Băng Lệ dừng bước, quay lại cau gắt nói:

- Hẳn Băng Lệ và công tử không cùng đường.

- Trước đây thì không cùng đường nhưng bây giờ thì lại khác rồi. Nếu tại hạ không cùng đường với Tô cô nương thì hẳn không đi theo tiểu thư.

Mắt Băng Lệ danh hẳn lại:

- Nếu Lâm công tử tiếp tục đi theo Băng Lệ thì Lâm công tử sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại Băng Lệ nữa đâu.

Giọng nói cương quyết của nàng khiến Lâm Qui thần thờ. Gã không dám được vẻ bối rối và lúng túng hiện lên chân dung.

Lâm Qui buông một tiếng thở dài:

- Băng Lệ tiểu thư, tại hạ hy vọng tiểu thư luôn nhớ đến tại Dương Châu thành luôn có một người ái mộ tiểu thư.

- Băng Lệ sẽ nhớ đến Lâm công tử một khi người không theo chân Băng Lệ.

Nở nụ cười gượng, Lâm Qui từ tốn nói:

- Tại hạ sẽ đứng đây nhìn theo Tô cô nương cho đến khi không còn thấy nàng trong ánh mắt.

Những lời ngon ngọt khuyến dụ của Lâm Qui như thể không tác động gì đến Băng Lệ, nàng khẽ gật đầu:

- Cáo từ...

Nàng quay bước bỏ đi tiếp. Lâm Qui nhìn theo Băng Lệ, chờ cho nàng đi được một đoạn gã lảm nhảm nói:

-Một khi Lâm thiếu gia đã chọn rồi thì nàng đừng hy vọng thoát khỏi vòng tay của Lâm thiếu gia.

Chờ cho Băng Lệ đi khá xa Lâm Qui mới thi triển khinh công âm thầm theo sau nàng. Hắn như một con thú hoang đang theo dõi con mồi, chờ cơ hội thuận tiện để ra tay chiếm đoạt lấy phần ngon nhất về cho mình.

Băng Lệ vốn chẳng biết võ công, mặc dù nàng đã chú tâm đề phòng Lâm Qui theo sau nhưng đi được một đoạn dài không thấy hắn lẻo đẹo theo sau nữa mới thở phào nhẹ nhõm. Đoán chắc Lâm Qui không theo chân mình, Băng Lệ tạt vào Dịch quán. Lúc này trong Dịch quán vắng ngắt chẳng còn vị môn khách nào nữa. Nàng vào thư phòng mình, thay đổi xiêm y bằng bộ áo choàng có mũ trùm đầu rồi quay trở ra, đi thẳng về gian nhà xiêu vẹo lọt thỏm sâu trong con ngõ cụt.

Băng Lệ đẩy cửa gọi lớn:

- Tuyết Nhi ... Đình Khan ...

Từ trong nhà, Tuyết Nhi và Đình Khan chạy vụt ra ôm lấy Băng Lệ. Cả hai cùng reo lên:

-Tỷ tỷ đã về... Tỷ đã về...

Cả hai bầu lấy nàng như thể những đứa trẻ vắng mẹ lâu ngày được gặp lại.

Băng Lệ cau mày nhìn Tuyết Nhi và Đình Khan:

- Xá muội ... Xá đệ...

Nàng nâng cằm Tuyết Nhi và Đình Khan:

-Sao hai người mặt mày lem luốc thế này? Sử ca ca đâu?

Tuyết Nhi đáp lời Băng Lệ:

- Mấy hôm nay Sử ca ca không có ở nhà.

- Sử ca ca đi đâu mà hai em trông giống như những tiểu cái bang vậy?

Nàng vừa nói vừa nắm tay Tuyết Nhi và Đình Khan bước vào trong nhà.

Ép Tuyết Nhi và Đình Khan ngồi xuống chiếc chõng tre xộc xệch, Băng Lệ đảo mắt nhìn quanh. Vốn ngôi nhà của nàng mặc dù đã cũ kỹ, xộc xệch nhưng lúc nào cũng thơm mát sạch sẽ, nhưng hôm nay quả là lạ kỳ, khi những mảng nhện giăng khắp nơi tưởng chừng nó đã bị bỏ hoang lâu ngày.

Băng Lệ mím môi hỏi Tuyết Nhi:

- Sử ca ca không về ngôi nhà này nữa à?

Tuyết Nhi và Đình Khan cùng gật đầu.

Đình Khan quệt nước mũi chảy xuống môi. Nó nói:

- Đệ hồng biết Sử ca ca đi đâu nữa.

Buông một tiếng thở dài Băng Lệ khẽ lắc đầu. Nàng từ tốn hỏi:

- Sử ca ca bỏ rơi Tuyết Nhi và Đình Khan vậy hai em sống bằng gì nào?

Đình Khan gãi đầu, xoa bụng.

Tuyết Nhi nói:

- Thì còn ít cơm khô tỹ tỹ đã phơi, Tuyết Nhi và Đình Khan dùng cho đỡ đói.

Lời nói vừa dứt trên miệng Tuyết Nhi thì nước mắt Băng Lệ đã trào ra tuôn dài xuống khoé. Nàng mím chặt hai cánh môi, rồi ôm chầm lấy Tuyết Nhi, Đình Khan:

- Tội nghiệp xá muội và xá đệ quá.

Tuyết Nhi ngẩng mặt nhìn nàng:

- Tỹ tội nghiệp Tuyết Nhi và Đình Khan vậy tỹ đừng bỏ Tuyết Nhi và Đình Khan đi nữa nhe.

Băng Lệ gật đầu:

- Tỹ sẽ không bỏ xá muội và xá đệ nữa đâu. Tỹ sẽ không bỏ hai em nữa đâu.

Băng Lệ vừa nói vừa ôm cứng lấy hai người vào lòng, mặc cho những dòng lệ trào ra lăn dài xuống khoé mắt.

Dụi đầu vào người Băng Lệ, Tuyết Nhi thổn thức nói:

-Tỹ tỹ.

Nàng nhìn xuống:

- Tuyết Nhi.

Đình Khang ôm chân nàng:

- Tỹ nghĩ đến Tuyết Nhi mà không hề nghĩ đến đệ.

Nàng nhướn mày nhìn Đình Khang:

- Tỹ cũng luôn nghĩ đến đệ.

- Nghĩ đến Đình Khang mà tỹ chẳng nói gì với Đình Khang hết.

-Đệ muốn tử nói gì?

Đình Khang thối lại nửa bộ, chấp tay sau lưng.

- Đệ đói bụng rồi nè.

- Tử biết hai em mấy ngày qua rất khổ sở, để tử đền lại cho.

Xoa đầu Tuyết Nhi và Đình Khang, Băng Lệ nói:

-Xá muội và xá đệ muốn ăn gì nào?

Đình Khang phấn khích đáp lời nàng:

-Đệ muốn ăn đủ thứ hết... Những thứ mà đệ luôn nằm mơ thấy chúng.

Băng Lệ mỉm cười:

- Đệ nằm mơ thấy gì?

- Ô... Nào là thấy bánh bao, thấy một tô mì nè, và còn thấy...

Băng Lệ khích lệ:

-Xá đệ còn thấy gì nữa?

Đình Khang vung hai tay:

- Đệ còn thấy cả một con gà to như thế này nữa đó. Một con gà to bằng Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi trở mắt nhìn Đình Khang:

- Đình Khanh thì chỉ thấy có ăn thôi.

Băng Lệ mỉm cười:

-Thì Đình Khang đói bụng nên nằm mơ thấy cái ăn chứ. Còn xá muội thấy gì nào?

Ngẩng lên nhìn Băng Lệ, Tuyết Nhi từ tốn nói:

-Muội cũng nằm mơ nữa, nhưng không giống như Đình Khang.

- Thế muội nằm mơ thấy gì nào?

Tuyết Nhi bẽn lễn, nhỏ nhẹ nói:

- Tuyết Nhi nằm mơ thấy tử tử.

Nàng nhướn mày nhìn Tuyết Nhi:

- Xá muội nằm mơ thấy tử tử à?

Tuyết Nhi gật đầu:

- Tỷ đẹp lắm... Tỷ vận xiêm y rất đẹp nè... Đẹp như một vị công chúa vậy đó.

Băng Lệ bật cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Thì tỷ của muội đã đẹp rồi. Thậm chí là trang mỹ nữ đẹp nhất thành Dương Châu nữa. Nhưng cái đẹp chỉ đem đến cho chúng ta sự lụy phiền mà thôi.

Tuyết Nhi phụng phịu:

- Hồng... Tỷ đẹp lắm... xiêm y của tỷ vận cũng đẹp nữa nè.

- Thế còn muội?

Tuyết Nhi bẽn lẽn:

-Muội cũng đẹp nữa...

Đình Khang lườm Tuyết Nhi:

-Đình Khang biết Tuyết Nhi nằm mơ thấy gì rồi, phải Tuyết Nhi thấy những bộ trang phục đẹp phải không. Con gái mà... Đói hổng lo chỉ lo làm đẹp thôi.

Tuyết Nhi nhìn lại Đình Khang:

- Đình Khan thì biết gì... Lúc nào cũng chỉ biết than đói bụng mãi mà thôi.

Băng Lệ khoát tay:

- Thôi thôi... Tỷ biết rồi... Tuyết Nhi muốn gì và Đình Khan muốn gì. Sẵn tỷ có ngân lượng đây, sẽ mua ngay cho hai em. Nhưng trước khi hai em được toại những ước mơ thì phải...

Tuyết Nhi và Đình Khang nhìn Băng Lệ.

Đình Khan nhanh miệng hỏi:

- Phải tỷ muốn chúng em dọn dẹp nhà phải không?...

Băng Lệ lắc đầu:

- Tỷ sẽ dọn nhà sạch sẽ cho... Tỷ muốn hai em uống dược thảo.

Đình Khang tròn mắt nhìn Băng Lệ:

-Lại dược thảo... Đình Khang thấy có bệnh gì đâu mà tỷ phải cho Đình Khang uống dược thảo chứ.....

Y gồng hai tay phô vùng ngực lòi xương:

- Đình Khang khoẻ như thế này mà tử cứ bắt uống dược thảo hồng biết để làm gì?

Buông tiếng thở dài, Băng Lệ nói:

- Hai em nghe lời tử không nào?

Tuyết Nhi phụng phịu:

- Phải tử lại bắt Tuyết Nhi uống hoàn dược giống như hôm nào phải không?

- Xá muội và xá đệ phải uống thôi, nếu không muốn mất tử.

Băng Lệ vừa nói vừa lấy hai hoàn dược Xám y nhân trao đặt vào tay Tuyết Nhi và Đình Khang. Nàng nghiêm giọng nói:

- Xá muội và xá đệ phải uống.

Đình Khang nhăn nhó:

- Uống khó lắm... Đệ không uống được đâu. Nó có mùi hăng hắc làm sao đó.

Nhìn thẳng vào mắt Đình Khang, Băng Lệ nghiêm giọng nói:

- Đệ phải uống.

Đình Khang nhìn hoàn dược nhăn nhó nói:

- Tử không cho ăn mà lại bắt uống dược thảo.

Băng Lệ khích lệ Đình Khang:

- Đệ cố uống dược thảo rồi tử sẽ cho đệ cả một con gà bự và những chiếc bánh bao thật nóng.

Nhìn nàng, Đình Khang nói:

- Thật không?

Băng Lệ gật đầu.

Đình Khang hỏi gằn lại lần nữa:

- Tử hứa rồi đấy nhé...

- Tử không quên lời hứa của mình đâu.

Đình Khang xoa bụng, há miệng thật to, từ từ đưa hoàn dược vào trong miệng.

Y chưa kịp buông hoàn dược vào miệng thì bất thành linh Lâm Qui như một bóng ma xuất hiện bất ngờ. Bằng thủ pháp cực nhanh và chính xác, y điểm huyết Tuyết Nhi và Đình Khang, rồi tước lấy hai hoàn dược thảo.

Thấy Lâm Qui, Băng Lệ biến sắc:

- Lâm công tử...

Lâm Qui cầm hai hoàn dược nhìn Băng Lệ nói:

-Giờ thì nàng đã nhanh chóng nhận ra Lâm thiếu gia rồi. Chắc có lẽ hai hoàn dược này khiến cho nàng sớm nhận ra Lâm thiếu gia nhanh như vậy.

Đình Khang nói:

- Trả hoàn dược lại cho ta.

Gã quay lại nhìn Đình Khang:

- Cái gì đã ở trong tay Lâm công tử thì nhất định phải thuộc về Lâm công tử...Tiểu tử ngươi muốn lấy lại nó thì phải nhờ đến tỷ tỷ của ngươi thôi.

- Ngươi ăn cướp ngay trong nhà người ta còn nói bừa nữa... Trả hoàn dược lại cho Đình Khang.

Lâm Qui cau mày:

- Tiểu tử còn phát ngôn bừa bãi. Lâm thiếu gia bẻ răng ngươi đó.

Đình Khang đỏ mắt, đôi chân mày nhướng cao hết cỡ. Nó gằn giọng nói:

-Ngươi ăn cướp mà còn đòi bẻ răng Đình Khang nữa... Ngươi chẳng xem vương pháp ra gì à?

Đình Khang vừa dứt lời, Lâm Qui dựng đứng hữu chưởng toan tát vào mặt nó nhưng Băng Lệ đã vội cản lại:

-Dừng tay...

Lâm Qui hạ tay xuống nhìn nàng:

- Tại hạ nể lời tiểu thư..

Băng Lệ nhìn gã:

-Công tử sao lại cướp hai hoàn dược thảo của Tuyết Nhi và Đình Khang?

Lâm Qui mỉm cười:

-Tại hạ đâu có cướp mà chỉ mượn hai hoàn dược này thôi.

- Kiểu cách mượn của công tử không ai chấp nhận được.

- Mỗi người có cách hành xử riêng đấy mà. Tiểu thư đừng có giận... Mà xem ra tiểu thư càng giận lại càng đẹp.

Băng Lệ cau mày, nghiêm giọng nói:

-Lâm công tử muốn gì?

-Bây giờ tiểu thư mới hỏi điều đó.. Hẳn tiểu thư còn nhớ những gì tại hạ đã nói với tiểu thư rồi chứ?

Băng Lệ lắc đầu:

-Băng Lệ không nhớ...

- Tại hạ sẽ nhắc cho tiểu thư nhớ... Tại hạ đã nói với tiểu thư tại hạ là người ái mộ tiểu thư nhưt thành Dương Châu này.

Băng Lệ miễn cưỡng ôm quyền:

- Đa tạ công tử đã ái mộ, nhưng chẳng lẽ cướp hoàn dược thảo của xá đệ và xá muội của Băng Lệ là cách biểu lộ sự ái mộ của công tử đó sao? Nếu chuyện này đồn ra ngoài e rằng thiên hạ không còn trọng Lâm công tử nữa.

Lâm Qui khoát tay:

- Không sao.. Không sao, tại hạ chẳng màn gì đến lời của thiên hạ đâu. Ngày xưa Khuất Nguyên có câu, Thế nhân giai trọc ngã độc thanh, thế nhân giai túy ngã độc tình. Tại hạ thường ví mình như Khuất Nguyên vậy.

Băng Lệ buông một tiếng thở dài:

- Thật ra công tử có ý gì khi đoạt hai hoàn dược của xá muội và xá đệ?

Nặn nụ cười giả lả, Lâm Qui nói:

- Vì quá ái mộ tiểu thư mà tại hạ phải tự tạo cơ hội này thôi.

- Băng Lệ rất thất vọng... Khi công tử đoạt hai hoàn dược của xá muội và xá đệ.

-Tiểu thư thất vọng cũng được miễn sao tại hạ đạt được mục đích của mình.

-Mục đích của công tử là gì?

Lâm Qui ôm quyền khiên cưỡng nói:

-Mục đích của tại hạ là ái mộ tiểu thư, và muốn tiểu thư đáp lại sự ái mộ nồng nàn đó.

- Công tử muốn Băng Lệ hàn huyên với công tử?

Gã gật đầu:

- Tiểu thư đã hiểu ý của Lâm thiếu gia, nhưng cách nào đó Lâm thiếu gia còn muốn hơn thế nữa.

Chân diện Băng Lệ danh lại.

Lâm Qui cười khẩy nói tiếp:

- Tại hạ sẽ trả hai hoàn dược lại cho tiểu thư và thậm chí không dám đụng đến sợi lông của nhị vị xá muội và xá đệ đây, sau đó còn cho họ nhiều kim ngân nữa, miễn tiểu thư...

Y nheo mắt với nàng:

- Miễn tiểu thư biết chiều tại hạ...

Mặt Băng Lệ đỏ bừng như từ bếp lò bước ra.

Lâm Qui cười mỉm nói:

- Tiểu thư hiểu ý tại hạ chứ?

Đình Khang nhìn Băng Lệ:

- Tỷ tỷ... Hấn nói gì thế?

Lâm Qui nạt Đình Khang:

- Tiểu tử.. Mũi còn hỉ chưa sạch đừng xen vào chuyện người lớn. Câm miệng lại đi.

Đình Khang tru tréo nói:

- Người đã ngang nhiên đột nhập vào nhà của Đình Khang còn bắt Đình Khang im miệng nữa.

Lâm Qui hừ nhạt một tiếng:

- Cả giang hồ là của Lâm thiếu gia thì đây đâu phải là nhà của tiểu tử.

- Người ỷ có võ công rồi muốn nói gì thì nói sao?

- Quyền quyết định võ lâm là do Lâm thiếu gia. Tiểu tử hãy im miệng đi, lải nhải kéo Lâm thiếu gia tức giận thì người khốn khổ đó.

Y nói xong nhìn lại Băng Lệ:

- Sao... Tiểu thư... Đồng ý với Lâm thiếu gia chứ?

Sắc diện của Băng Lệ đã đỏ càng đỏ hơn. Nàng kiên quyết nói:

- Không một nữ nhân đoan trang nào có thể chấp nhận sự trơ tráo của Lâm công tử.

Lâm Qui cau mày:

- Nàng dám cho ta là trơ tráo đó à? Nếu vậy ta phải làm theo ý mình vậy.

Gã vừa nói vừa toan quẳng hai hoàn dược, Băng Lệ hốt hoảng thét lên:

-Khoan.

- Nàng sao lại cản ta?

Đình Khang nói:

- Tỷ tỷ đừng sợ, cứ để cho hấn quẳng hai hoàn dược đó đi. Đệ cũng không cần uống thuốc đâu.

Lâm Qui quay lại nhìn Đình Khang:

- Nếu tỷ tỷ của người không cần hai hoàn dược này thì sẽ cần cái mạng của người đó.

Lườm Đình Khang bằng cặp mắt cú vọ, rồi nhìn lại Băng Lệ. Lâm Qui nói:

-Tại hạ chờ nghe quyết định của tiểu thư.

Rít một luồng chân nguyên căng lồng ngực, Băng Lệ nói:

- Tại sao Lâm công tử bức ép Băng Lệ chứ? Sự tự nguyện lúc nào cũng hay hơn là sự bức ép người khác.

-Tại hạ bức ép tiểu thư bởi vì tại hạ có biệt danh là Đại Đạo Hái Hoa.

Nghe gã thốt ra bốn chữ Đại Đạo Hái Hoa, sắc mặt Băng Lệ đã biến đổi qua màu chàm. Nổi sợ hãi hiện rõ trên mặt nàng. Bất giác Băng Lệ thối lại một bộ, buột miệng nói:

- Đại Đạo Hái Hoa...

- Tiểu thư hấn đã nghe cái tên này?

Băng Lệ gật đầu:

- Đã nghe...

Lâm Qui cười mỉm:

- Đã nghe thì hẳn tiểu thư đã hiểu tại hạ... Và hẳn sẽ chấp nhận điều tại hạ muốn. Sau khi tiểu thư cho tại hạ rồi thì sẽ thấy trên đời này không còn một gã nam nhân thứ hai nào khả dĩ sánh bằng Lâm Qui.

Nghe gã nói, Băng Lệ bất giác rùng mình.

Cái rùng mình của nàng đập ngay vào mắt Đình Khang. Y biết ngay gã công tử mặt thỏ mỏ dơi này đang ép buộc tử tử của mình điều gì. Đình Khang bất giác thét lớn:

-Đạo tặc... Đạo tặc... Cứu người... Bớ người ta đạo tặc... có ai ngoài kia mau vào cứu người.

Nhìn lại Đình Khang, Lâm Qui rít giọng nói:

-Người muốn chết.

Nghe gã thét câu đó với Đình Khang, Băng Lệ hốt hoảng nói:

-Dừng tay... Ta chấp nhận.

Lời còn đọng trên cửa miệng nàng thì Lâm Qui đã cách không điểm chỉ vào á huyết của Đình Khang. Bị điểm vào á huyết, lưỡi Đình Khang như thể bị đóng băng cứng ngắt chẳng thể nào thốt được thành lời mà chỉ thốt ra những âm thanh ư ử.

Tuyết Nhi sợ biến sắc, gào lên:

- Bớ người ta cứu...

Tuyết Nhi chưa thốt dứt câu lại cũng như Đình Khang chẳng thể nào thốt ra được nữa vì lưỡi đã bị tê cứng như đóng băng. Điểm vào á huyết của Tuyết Nhi và Đình Khang, Lâm Qui mới nhìn lại Băng Lệ.

Y nghiêm giọng nói:

-Tiểu thư vừa mới nói gì với tại hạ nhỉ?

Băng Lệ bối rối...

Lâm Qui cười mỉm nói:

- Nàng nhấp nhận đề nghị của bốn thiếu gia chứ?

- Công tử mau giải huyết cho xá muội và xá đệ của Băng Lệ.

-Tại hạ chỉ có thể giải huyết cho xá muội và xá đệ của tiểu thư một khi đạt được mục đích của mình.

Gã vừa nói vừa dẫn bước đến hai bộ, gương mặt lộ rõ những nét háo hức.

Thấy gã dẫn bộ đến, Băng Lệ buộc phải thối bộ:

-Lâm công tử...

- Sao... Nàng không giữ lời à?

Hắn chỉ Đinh Khang và Tuyết Nhi:

- Nếu nàng không giữ lời thì hai người này sẽ như thế nào, nàng biết không?

Băng Lệ nghe gã nói càng bối rối hơn.

Lâm Qui thấy nàng bối rối lại càng phấn khích. Y cảm thấy sự rạo rức đang dâng trào khi nhận ra nỗi sợ hãi trên khuôn mặt diễm kiều của Tô Băng Lệ.

Một tiếng tăng hắng rất nhỏ rất nhỏ cất lên ngay sau lưng Lâm Qui. Nghe tiếng tăng hắng như thể cất lên ngay sau gáy gã khiến Lâm Qui giật mình quay ngoắt lại.

Đập vào mắt gã là đôi thần nhãn sáng ngời toát sát khí hùng hực. Đôi thần nhãn như thế có ma lực khiến cho tứ chi của họ Lâm phải bủn rủn. Y buột miệng hỏi:

-Người là ai, đến từ lúc nào mà sao Lâm thiếu gia không biết.

- Hãy để ta hỏi người trước.

Lâm Qui rít giọng nói:

-Người không có quyền hỏi ta. Muốn hỏi thì xuống a tỳ mà hỏi.

Cùng với lời nói đó, Đại Đạo Hái Hoa Lâm Qui chớp động song thủ, vô luôn tới người kia hai đạo phách không chưởng với mười thành nội lực. Chiêu công của y chớp động cực kỳ nhanh và hiểm ác, cố chớp thời cơ bất ngờ để lấy mạng đối phương, không để cho đối phương có cơ hội phá bình cơ hội mà y đã tạo được.

Những tưởng đầu song chưởng của họ Lâm đã đánh tới mặt người nọ, nhưng thật lạ lùng chỉ một cái phủ tay như thể đuổi một con ruồi, thế mà người nọ đã chuyển đảo chưởng ảnh của Lâm Qui từ chiêu công hành sự đối chọi với nhau. Tả chưởng của gã lại đánh vào hữu chưởng của chính gã.

âm...

Lâm Qui tự vỗ chưởng đánh vào nhau bằng mười thành nội lực. Khi âm thanh đó phát ra gã có cảm tưởng hai hổ khẩu của tả chưởng lẫn hữu chưởng đều vỡ nát, đau buốt đến tận óc, phải buột miệng thốt:

-Ôi cha...

Lâm Qui loạng choạng thối lại ba bộ, hai tay buông thõng như gà bị mắc nước trông thật tội nghiệp. Gã còn chưa biết người kia đã dụng thủ pháp thần kỳ gì thì trảo công cứng như sắt thép đã đặt vào yết hầu Lâm Qui.

Người đó nhìn thẳng vào mắt Lâm Qui.

-Tại sao các hạ lại muốn làm điều càn rỡ vậy?

-Ồ...

- Hãy trả lời cho tại hạ biết.

-Ồ... Thì tại... Tại bị... Tại...

- Các hạ muốn làm nhục người khác.

- Ồ... Vì ta ái mộ nàng.

- ái mộ phải gỡ những trò bỉ ổi đó sao?

-Tôn giá... Tôn... giá là người ngoài cuộc... Ngoài cuộc nên không hiểu.

Gã nói câu này chẳng biết tác động gì tới Hạ Tuấn Luận nhưng bắt giác mồ hôi tuôn ra ướt đầm trán chàng. Chàng mím môi như thể nén cơn phẫn nộ đang cuồn cháy trong tâm tưởng mình.

Tuấn Luận gằn giọng nói:

- Các hạ có biết tại hạ rất căm phẫn những kẻ có hành động như các hạ không? Chưởng ảnh của tại hạ chưa thể nhuộm máu một người nào nhưng nó có thể nhuộm máu các hạ đó.

Cùng với lời nói đó thì hai hàm răng Tuấn Luận chọt nghiến lại phát ra những âm thanh ken két nghe thật rợn người. Tiếng nghiến răng của chàng khiến cho Lâm Qui hồn siêu phách lạc. Xương sống hấn gay lạnh và toàn thân nổi đầy gai ốc bởi nghĩ chắc mình sẽ khó thoát khỏi cảnh vong mạng.

Y lặp bặp nói:

- Tôn giá tha mạng... Tôn giá tha mạng...

-Hãy nói cho tại hạ biết các hạ được gì khi chiếm đoạt cái mà người khác không muốn trao...

- Ồ... Lâm Qui cũng không biết nữa... Nhưng nếu các hạ giết Lâm Qui thì Long Cơ Bà Bà không tha mạng cho các hạ đâu... Dù các hạ có cố... Có trốn đến chân trời góc biển Long Cơ Bà Bà cũng sẽ tìm các hạ mà trả thù cho Lâm Qui.

Đôi chân mày lười kiếm đầy thần uy của Tuấn Luận cau lại:

- Long Cơ Bà Bà... Các hạ có quan hệ gì với Long Cơ Bà Bà mà dám thốt ra câu đó?

-Lâm Qui là đệ đệ của Long Cơ Bà Bà...

- Chỉ thế thôi ư...

- Nhưng hơn thế nữa...Nếu các hạ đụng đến Lâm Qui thì...

- Các hạ sẽ nói với Long Cơ Bà Bà chứ.

- Không chỉ nói mà còn thỉnh cầu Long Cơ Bà Bà trả thù nữa. Nếu các hạ không muốn gây thù chuốc oán với Long Cơ Bà Bà thì mau thả Lâm thiếu gia ra và rút ngay đi.

Lâm Qui những tưởng đâu đem ngoại danh Long Cơ Bà Bà ra thì Tuấn Luận sẽ sợ hãi mà buông trảo công chết người khỏi yết hầu gã. Nhưng khốn nỗi Tuấn Luận đã không buông trảo công, mà còn bóp chặt lại hơn nữa. Lâm Qui há hốc, thè lưỡi thều thào nói:

-Ta chết mất... Lâm Qui chết mất... Tôn giá tha mạng...

Mặt của Tuấn Luận nổi đầy sát khí, nhưng khi nghe Lâm Qui thốt lời van xin tha mạng bất giác lòng chàng lại quặn đau. Một nỗi đau mơ hồ xâm nhập vào tâm tưởng chàng.

Mím chặt hai cánh môi nhìn Lâm Qui, Tuấn Luận nhận ra nỗi sợ hãi mất thần hiện ngay trong ánh mắt của họ Lâm.

Chàng gằn giọng nói:

-Hãy trả lời cho ta biết, tại sao các hạ lại muốn chiếm đoạt cái mà người không muốn cho?

-Ồ... Lâm... Lâm Qui chỉ muốn... Chỉ muốn khuây khỏa thôi.

Câu nói này của Lâm Qui khiến mặt Tuấn Luận xanh tái như chàm, chẳng khác nào vừa bị trúng một chưởng chỉ mạng.

Có cái gì đó đang dậy sóng trong tâm hồn Tuấn Luận khiến cho chàng không thể làm chủ được mình. Sát khí hiện lên mặt, lên hai luồng uy quang tàn bạo.

Tuấn Luận thở hắt ra một tiếng. Những gì thời niên thiếu lại đập vào tâm não chàng.

...

Bốp...

Má trái của Tiểu Cầu Tử nóng bỏng bởi cái tát nẩy lửa. Y giật mình chỏi tay chồm lên. Đứng dạng chân ngay trước mặt Tiểu Cầu Tử là bộ tướng vạm vỡ của Dịch Nguyên Khôi. Bên cạnh Dịch Nguyên Khôi là người đàn bà đã từng cho Tiểu Cầu Tử những trận đòn nát người.

Tiếng tru éo éo của người đàn bà cất lên:

- Thăng con hoang, nghe có đứng lên không?

Tiểu Cầu Tử từ từ đứng lên lí nhí nói:

- Đại thúc... Tẩu tẩu... chỉ huấn Tiểu Cầu Tử điều gì?

Dịch Nguyên Khôi lờm Tiểu Cầu Tử:

- Người đã học gì của lão gia sư thú vị Thượng Quan Nghi chứ?

Cầu Tử lắc đầu:

- Tiểu Cầu Tử đâu có học gì. Tiểu Cầu Tử chỉ đến đó nghe người giảng huấn kinh thư mà thôi.

Dịch phu nhân tròn mắt, nhìn Tiểu Cầu Tử:

- Tiểu Cầu Tử đến thọ huấn kinh thư của lão gia sư Thượng Quan Nghi?

Tiểu Cầu Tử gật đầu:

- Ân sư dạy cho Tiểu Cầu Tử những điều hay lẽ phải để làm người. Những đạo lý bất di bất dịch trong cõi đời này.

Dịch phu nhân nghe Tiểu Cầu Tử nói mặt bất giác đanh lại lộ tất cả những nét đanh ác. Mụ quay sang Dịch Nguyên Khôi:

- Dịch tướng công có tin gã con hoang này nói không?

Tiểu Cầu Tử cúi mặt lí nhí nói:

- Tẩu tẩu... Tiểu Cầu tử cũng có mẹ nhưng không may mắn như người vì mẹ mất sớm chứ đâu phải là con hoang.

Gã vừa dứt lời thì đã nhận ngay một cái tát tai nẩy lửa.

Bốp...

Cái tát tai từ Dịch Nguyên Khôi đánh thẳng vào mặt Tiểu Cầu Tử khiến gã loạng choạng chực té nhào xuống đất.

Dịch Nguyên Khôi gằn giọng nói:

- Tiểu Cầu Tử! Người chỉ được nghe tẩu tẩu nói chứ không được cãi lời.

Tiểu Cầu Tử cúi gằm mặt nhìn xuống đất.

Dịch phu nhân rít giọng:

-Người là con hoang thì phải nhận là con hoang. Chẳng lẽ một người không cha như người mà tự cho mình là kẻ có gia tộc à?

Mụ đay nghiến nói:

- Tiểu Cầu Tử! Người được may mắn ở đây là số của người đó. Chứ cái hạng không cha như người thì còn thua một con chó hoang nữa.

Tiểu Cầu Tử nuốt miếng nước bọt đắng ngắt trong cổ họng. Y ngẩng đầu nhìn Dịch phu nhân:

-Tẩu tẩu! Tại sao tất cả mọi người sinh ra trên cõi đời này đều có cha, riêng Tiểu Cầu Tử thì không?

Dịch Nguyên Khôi nhìn Tiểu Cầu Tử:

- Người muốn biết lắm à?

Tiểu Cầu Tử gật đầu:

- Con muốn biết.

Dịch Nguyên Khôi nghiêm giọng nói:

-Nếu ta không vì mẹ người trước đây...

Dịch phu nhân cướp lời Dịch Nguyên Khôi:

- Ông còn chưa quên mụ dâm nữ đó hay sao mà cứ nhắc chuyện ngày xưa hoài vậy?

-Ồ...

Dịch phu nhân nhìn lại Tiểu Cầu Tử:

- Người biết vì sao người không có cha không?

- Tiểu Cầu Tử rất muốn biết.

- Nếu như ta nói thì người trả cho ta cái gì?

- Tiểu Cầu tử chỉ có một cái thân chẳng có gì để trả cho Tẩu tẩu cả...

Dịch phu nhân nướng đôi mày sắc nhìn gã:

- Người biết như thế à?

-Tiểu Cầu Tử biết thân phận mình.

-Nếu ta nói cho người biết thì người phải... phải đào mồ mẹ người lên đánh cho bà ta vài roi. Chịu không?

Mặt Tiểu Cầu tử biến sắc. Toàn thân y xuất hàn mồ hôi bởi cái đau quặn thắt trong lòng mình.

- Tẩu tẩu... Thà con không biết.

-Người không dám đánh nhưng ta nói rồi sẽ đánh vào mồ của mẹ người đấy.

Tiểu Cầu Tử gục đầu.

Dịch Nguyên Khôi nói:

-Phu nhân nói cho nó biết đi.

Dịch phu nhân tăng hăng như thể muốn lấy giọng cho thanh đặng thổ lộ một điều cực kỳ quan trọng đối với bà.

Nhìn Tiểu Cầu Tử, Dịch phu nhân chậm rãi nói:

-Bất cứ đứa trẻ nào sinh ra trên đời này đều có cha, nhưng riêng người thì không.

Nặng một nụ cười giả lả. bà nói tiếp

- Người không có cha bởi vì mẫu thân người tụ hình người một lúc với bốn người đàn ông, thì sao biết được ai là cha của người.

Mặt Tiểu Cầu Tử đành hẩn lại:

-Tẩu tẩu nói vậy có ý gì... Chẳng lẽ mẫu thân của Tiểu Cầu Tử lại là một nữ nhân...

Dịch Nguyên Khôi khoát tay:

-Mẫu thân người không như người nghĩ đâu... Thật ra mẫu thân người bị người ta cưỡng hiếp, nên mới sinh ra người.

Mồ hôi xuất hàn trên trán Tiểu Cầu Tử:

- Tiểu Cầu Tử có mặt trên đời này từ một cuộc cưỡng hiếp?

Dịch phu nhân cười mỉm:

- Đúng như vậy đó... Người tụ hình bằng một cuộc cưỡng hiếp mà chẳng biết người nào là cha của người.

Chỉ Dịch Nguyên Khôi, Dịch phu nhân nói tiếp:

- Lão Dịch đây nghĩ đến cái tình của hần ngày trước với mẫu thân người, nên đã cho mẹ con người tá túc.

Dịch phu nhân vừa nói vừa lườm Dịch Nguyên Khôi. Bà hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

-Xét cho cùng mẹ người cũng là một dâm nữ nên mới bị cưỡng hiếp như vậy.

Tiểu Cửu Tử lắc đầu thối bộ. Hai cánh môi mấp máy mà không thốt thành lời. Mãi một lúc sau y mới nói được:

- Không... không... Mẫu thân của Tiểu Cửu Tử không phải là một dâm nữ...Không phải như Tẩu tẩu nghĩ đâu.

Nói dứt câu Tiểu Cửu Tử toan quay lưng bỏ chạy nhưng Dịch Phu nhân đã kịp ghì tay y lại:

-Người đi đâu?

-Hãy để cho Tiểu Cửu Tử đi.

-Ta không ngăn cản người... Nhưng trước khi người đi người phải theo ta trước đã.

Lời còn đọng trên miệng, Dịch phu nhân nắm tay Tiểu Cửu Tử lôi về phía nắm mộ đất nằm trơ trọi dưới tán một cây đại thụ. Bà chỉ nắm mộ đất:

- Ta muốn trừng phạt thị.

Dịch phu nhân vừa nói vừa rút cành tre bên hông, thẳng tay quất xuống nắm mộ đất. Mặc dù không phải hứng chịu những nhát roi oan nghiệt của Dịch phu nhân, nhưng Tiểu Cửu Tử lại cảm giác thân thể mình đau nhói. Y thà chịu những nhát roi kia đánh vào thể pháp đã chai sạn bởi những trận đòn, còn hơn chứng kiến cảnh Dịch Phu nhân đánh người mẹ quá cố của y.

Tiểu Cửu Tử nhào đến, nằm phủ lên nắm mộ đất chấp nhận hứng lấy những nhát roi tàn nhẫn của Dịch Phu nhân. Thấy Tiểu Cửu Tử dùng thân che cho nắm mộ mẹ, Dịch phu nhân càng điên tiết hơn. Bà không phải hận vì người đã chết nhưng bà cũng không thể nào quên được đã có thời mẹ Tiểu Cửu Tử là tình địch của mình. Với tất cả sự căm tức, Dịch Phu nhân thẳng tay nện xuống lưng Tiểu Cửu Tử những nhát roi biểu lộ sự phẫn nộ và căm thù.

- o O o -

Tuấn Luận rùng mình bởi sự liên tưởng đó. Mồ hôi xuất hạn ướt đầm cả y trang thư sinh của chàng, cùng với cảm giác rát bỏng của trận đòn hôm nào.

Nhìn lại Lâm Qui, bất giác cơn cuồng nộ bùng cháy trong tâm Tuấn Luận. Sự cuồng nộ đó khiến năm ngón trảo của chàng bất ngờ bóp chặt lại xiết lấy yết hầu của họ Lâm. Miệng Lâm Qui há hốc như cá mắc cạn, đôi con ngươi trợn ngược tưởng chừng đâu hai con ngươi có thể lọt ra ngoài.

Lâm Qui rống lên:

- Xin tha mạng... Đừng giết Lâm Qui... Tôn giá ơi tha mạng cho con.

Lời van xin bằng chất giọng khẩn thiết của gã khiến trảo công của Tuấn Luận nới lỏng ra. Lâm Qui biến sắc xanh rờn nhìn Tuấn Luận lập bập nói:

- Tôn giá ơi. Lâm Qui xin chừa không dám tái phạm nữa.

Tuấn Luận buông một tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Chỉ tìm một khoảnh khắc khuây khoả, ngươi có biết sẽ để lại hậu quả oan nghiệt như thế nào không?

Gã gật đầu:

-Lâm Qui biết. Sau lần này Lâm Qui sẽ không tái phạm nữa.

Thở ra như thể muốn trút nỗi tâm tư nặng trĩu trong lòng, Tuấn Luận nói:

- Ta cho ngươi một cơ hội nhưng lần sau thì chẳng có cơ hội cho ngươi nữa đâu.

Nói dứt câu Tuấn Luận rút bản thủ mình lại. Chàng nhìn thẳng vào mắt Lâm Qui chậm rãi nói tiếp:

- Nếu ngươi muốn Long Cơ Bà Bà gặp ta thì cứ đến ngôi thủy xá ven dòng Dương Tử. Ta đợi.

Lâm Qui gật đầu:

-Tôn giá, Lâm Qui sẽ về báo cho Long Cơ tử tử.

Tuấn Luận khoát tay:

- Đi đi.

Lâm Qui đặt hai hoàn dược trả lại cho Tô Băng Lệ rồi lủi nhanh ra cửa. Lâm Qui đi rồi Băng Lệ mới bước đến ôm quyền xá Tuấn Luận:

-Băng lệ vô cùng cảm kích và đội ơn Hạ huynh đã cứu mạng tử muội và xá đệ.

- Tại hạ chỉ muốn biết Tuyết Nhi và Đình Khang là ai mà Tô cô nương dám hy sinh tất cả vì họ. Giờ tại hạ đã hiểu rồi. Cáo từ.

Tuấn Luận không để cho Băng Lệ kịp lên tiếng cản bước chân chàng, mà dõng bước đi ngang qua Tuyết Nhi và Đình Khang. Chỉ một cái đụng nhẹ vào hai người Tuấn Luận đã giải huyết đạo cho Tuyết Nhi và Đình Khang.

Vừa được giải huyết, Tuyết Nhi, Đình Khang liền lên tiếng:

- Ân công dừng bước.

Tuấn Luận nhìn lại Tuyết Nhi và Đình Khang:

- Ta không phải là hạng người ra ân để cầu ân. Ta chỉ muốn nói cho Tuyết Nhi và Đình Khang biết một điều. Hai người rất may mắn có được một tử tử. Đừng bao giờ làm cho Tô tử tử của hai người phải muộn phiền.

Nói dứt câu Tuấn Luận rảo bước đi luôn ra cửa.

Băng Lệ nhìn theo sau lưng Tuấn Luận. Trong tâm nàng trào dâng một nỗi niềm cảm kích và bá phục.

Đình Khang nhìn lại Băng lệ:

-Tử tử.

-Xá đệ muốn hỏi vị đại ca đó là ai?

Đình Khang gật đầu:

- Đúng rồi. Đệ muốn hỏi vị đại ca đó đó. Phải người đó đã để mắt đến tử không?

Băng Lệ lắc đầu:

- Tử vừa mới biết Hạ huynh đây thôi. Nhưng Hạ huynh là một nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất. Mong rằng sau này người sẽ là một trong những vị đại hiệp mang đến bình yên cho bá tánh.

Tuyết Nhi lên tiếng:

-Tử sao không giữ chân Hạ đại ca lại?

Băng Lệ lắc đầu:

-Không một người nào có thể giữ chân Hạ huynh một khi Huynh muốn đi.

Đình Khang hỏi:

- Tỷ tỷ. Chừng nào mình mới gặp lại được Hạ đại ca?

Buông một tiếng thở ra, Băng Lệ lắc đầu:

- Tỷ cũng không biết.

Đình Khang nói tiếp:

-Đối với Hạ đại ca, tất cả những gì tỷ cũng không biết ư?

Nàng gật đầu:

-Có lẽ vậy. Cho dù tỷ muốn biết cũng không thể nào biết được.

Đình Khang nắm tay Băng Lệ:

- Lần sau gặp lại Hạ đại ca, tỷ nhớ nói với đại ca, Đình Khang rất muốn thụ huấn võ công của Hạ đại ca.

- o O o -